

Un tast de... 'Els nois de la Nickel',
de Colson Whitehead PUNT DE VISTA. Pàgines 4 i 5

Protagonistes Neus Forcano, membre
d'Alcem la Veu, de dones de l'Església Nacional. Pàgines 18 i 19

EL PUNT AVUI +

1,50€

DISSABTE • 22 d'agost del 2020. Any XLV. Núm. 15459 - AVUI / Any XLII. Núm. 14329 - EL PUNT

NACIONAL

P14-16

15 dies clau

AVÍS • Vergés adverteix que en aquesta quinzena ens hi juguem com serà l'inici del curs escolar

Restriccions més dures a Reus i cribratges massius

PERILL • Professionals de la salut, preocupats perquè la pandèmia no es descontrolï

Un jutge anul·la la prohibició de fumar a Madrid

Joe Biden, flanquejat de banderes nord-americanes, durant el seu discurs d'acceptació de la nominació demòcrata a la presidència ■ EFE

Biden promet "sortir de l'obscuritat"

Accepta la nominació i es conjura per fer fora Trump de la Casa Blanca

EUROPA-MÓN. Pàgines 20 i 21

Deu anys de l'alliberament de dos catalans segrestats a Mali

NACIONAL. Pàgines 6 i 7

Puigdemont fa una crida a lligar una estratègia compartida

NACIONAL. Plana 8

Els presos polítics reclamen poder fer servir el tercer grau

NACIONAL. Plana 10

Els metges diuen que no han trobat restes de verí en Navalni

EUROPA-MÓN. Plana 21

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Xavier Graset

Descobrir-nos

Remullat per l'aigua dolça de la Noguera Pallaresa, al Pallars Sobirà, o per la del Toll Blau dels Estrets, a la Terra Alta, m'he sentit com un xiquet amb sabates noves. Provant nous jocs. Una aigua fresca que renova els sentits enmig d'aquests onades de calor que han marcat els dies centrals de l'agost d'aquest 2020. El turisme de proximitat, aquest que moltes vegades deixem per un cap de setmana, és el que hem practicat o encara practiquem bona part dels catalans que hem tingut l'opció i possibilitat de fer-ne. Sí que n'hi ha molts d'altres que han seguit alimentant el cuc viatger, el d'anar més enllà, ja sigui arreu de l'estat o allà on la vigilància de la Covid ho ha permès. El desig de descoberta ens fa anar a destinacions més exòtiques, allunyades, selves tropicals, deserts, que ens obliguen a fer esforços per entendre'ns, per tastar nous gustos i plats. Del Machu Pichu, a Hanoi, de Moscou a Los Angeles. És clar que quan viatgem deixem enrere l'escenari diari, que associem a feina i maldecaps. Però aquest estiu 2020, el dels cribratges aquí i allà, el d'anar esquivant la pandèmia, ha fet que gorgs i avencs, tolls i olles, hagin marcat el ple, com també ha passat a mar en algunes cales. Aquesta impressió de descoberta que tenim quan anem pel món, l'hem recuperada pel nostre país. Amb mirada ampla i apartant els tòpics. Pobles, ciutats i comarques, rius, i platges, muntanyes que deixàvem per un altre dia, i que hem trepitjat aquest agost. I que ens han fet notar un parell de coses: el gran atractiu, divers, que té Catalunya, i la feïnada que encara hi ha per polir deficiències de servei, i ampliar el potencial. I de retruc la pròpia ignorància, que només podem combatre recurrent-lo, i coneixent-lo una mica millor cada dia.

EDITORIAL

El virus ens posa a prova

L'evolució de la pandèmia de Covid-19 no ha estat bona des que, fa dos mesos, es va aixecar l'estat d'alarma a tot l'Estat. Catalunya, malgrat tota la feina que s'està fent de cribratges, tests massius, seguiments i altres tipus de mesures, no n'ha estat una excepció. Les xifres de casos nous, l'índex d'incidència per habitant, el nombre d'hospitalitzacions, el degoteig de morts, tots els indicadors puguen, no tant com ho van fer la primavera passada, però ho fan amb intensitat creixent i ara mateix quasi tot el territori (excepte set comarques) es troba en situació de risc alt de contagi del virus. La fotografia no és dramàtica, encara, però la seqüència de l'estiu és clarament

negativa i tots els indicis apunten a un empitjorament de la situació epidemiològica. Les advertències de mesures més dràstiques del president Torra fa uns dies i les enfàtiques crides al seny tant del secretari de Salut Pública català, Josep Maria Argimon, com del director del Cecor espanyol, Fernando Simón, no són gratuïtes.

La tendència no és bona i el fet que d'aquí a només tres setmanes comenci el curs escolar, amb tot el que comporta de contacte social i de complexitat afegida a la gestió de la pandèmia, ens situa en un moment clau per mirar d'evitar mals majors. És evident que la vida no s'atura,

l'economia no es pot tancar, la gent ha de treballar per viure i tothom, no només els joves, intenta conviure en societat, però també és cert que el virus no marxa, no deixa de buscar hostes on fer-se fort, desenvolupar-se i expandir-se; no deixa de matar. Són dues realitats condemnades a conviure durant els pròxims mesos, mentre no arribi la vacuna. I si volem evitar que aquesta convivència ens retorni a l'escenari dramàtic de la primavera passada, tota la societat en conjunt hi ha de posar des d'ara mateix més seny i prudència, insistir més que mai en les mesures de protecció i higiene, reduir el contacte social i evitar aglomeracions i reunions nombroses. És l'únic camí.

La vinyeta. Fer

La frase del dia

Carles Puigdemont

PRESIDENT DE LA GENERALITAT A L'EXILI

“L'objectiu de l'Estat de decapitar i liquidar l'independentisme ha fracassat”

Ombres d'agost

Imma Merino

'Frankie'

Hi ha coses en el cinema del nord-americà Ira Sachs que, amb totes les diferències estilístiques i d'altre banda culturals i temporals, em fan pensar en Yasujiro Ozu, del qual parlava ahir. Potser és la sobrietat que fa que l'emoció aparegui sense sentimentalisme,

la generositat moral amb què tots els personatges poden defensar les seves raons i actituds. Com en els del japonès, en els films de Sachs els vells poden sentir-se com una “nosa” (passa a *Love is strange*, del 2014, amb la parella homosexual que, havent d'abandonar el seu pis per motius econòmics, busca acolliment temporal entre amics i familiars) i els nens fer una vaga de fam en protesta pel capteniment dels adults. Això últim passa a *Little Man* (2016), en què un home es mor de cop i els seus fills hereten una botiga a Brooklin llogada per una modista xilena que paga un preu baix. Un dels hereus, però, necessita cobrar un lloguer més alt (que la llogatera no pot pagar creient, a

més, que l'avalua la bona relació amb el difunt, del qual va tenir cura) i això provoca un conflicte mentre que els fills respectius es fan amics i s'enfaden amb els pares.

No sé perquè *Little Man* va distribuir-se a l'Estat espanyol amb el títol *Verano en Brooklyn*. No diria que sigui determinant el fet que passi a l'estiu, encara que s'hi respiri l'ambient. En canvi, m'ho sembla més en el film més recent de Sachs, *Frankie* (2019), que fa sentir que transcorre en un dia d'estiu a la bella ciutat portuguesa de Sintra, on una actriu francesa (amb el sobrenom que figura en el títol i interpretada per la gran Isabelle Huppert) reuneix la seva família extensa incloent-hi el primer marit (Pascal Greggory) i una ami-

ga de l'ànima (Marisa Tomei).

No és fins al final que veiem reunits en un turó tots els personatges filmats a distància en un pla memorable. Abans, passejant pels carrers de la ciutat o pels entorns naturals, els personatges van trobant-se, formant duets, i passegen. En aquests passeigs, amb l'elegància i la subtilitat pròpies, Ira Sachs fa variacions sobre les relacions sentimentals, de manera que tant observem l'inici d'un enamorament com la ruptura d'una parella. Això palpitant-hi l'estat de Frankie en un moment crític que fa sentir-la estranya davant de la bellesa del lloc en la plenitud estiuenca. Continuarà: demà *Plein soleil*, René Clement, 1960.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

Creuem els dits, Bargalló

Si, tal com proclamaven aquells militars carregats de medalles a l'inici de l'estat d'alarma, la lluita contra la Covid-19 havia de ser una guerra, lamentablement tot indica que aquest setembre es pot convertir en el Waterloo de l'Illa, en l'Stalingrad de la Vergés i en el Little Bighorn d'en Bargalló. Malgrat l'optimisme patològic de Simon i la pedagogia infinita d'Argimon –determinats en cada roda de premsa a injectar als ciutadans dosis d'optimisme destinades a crear anticossos d'esperança–, la veritat és que després d'un estiu desbocat ja ens podem calçar amb vista a una tardor devastadora. Fins i tot el primer ha endurit el seu missatge. Prou que ho recorden els que hi entenen i no estan sotmesos als missatges falsament tranquil·litzadors del politiquèig: en les epidèmies la primera onada tan sols és una trucada a la porta, l'autèntica amenaça, la més letal, és la

“Sempre cal fer cas als alemanys, en la pandèmia de la Covid igual com en la pandèmia de les euroordres

segona. I a la tempesta perfecta que representarà el govern viral de coalició entre la Grip i la Covid-19 s'afegirà, així ho apunten els meteoròlegs, un hivern de fred calamitosos. D'aquells hiverns d'abans que als que som gironins ens obligaven a comprar un bon abrigo per

Fires. L'experiència ens ha demostrat que sempre cal fer cas dels alemanys, en la pandèmia del coronavirus igual com en la pandèmia de les euroordres. I què diuen els alemanys? Doncs, a part de refregar-nos que a l'Estat espanyol la propagació comunitària està descontrolada, adverteixen que només la combinació d'una vacuna imminent i una immunitat de ramat podran posar fi als contagis. O sigui, que val més anar-se acostumant a considerar la Covid com un membre més de la família. Davant aquest panorama toca reprendre les classes. Si de debò el retorn a les aules està garantit, com afirma el conseller, l'únic que ens toca als pares i a les mares és esperar que els sindicats i el departament poleixin les seves diferències, que els docents acceptin el paper de nous herois de la segona onada i creuar els dits perquè d'un curs presencial no passem a un curs demencial.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Dimissió

■ Sr. Bartomeu, si estima el Barça, ha de dimitir.

Som dissabte 15, aquesta nit no he dormit. Encara no he llegit els diaris, però no em fan falta per saber que tot va començar amb la presidència del Sr. Rosell.

Amb ell es va començar a desmantellar tot el que feia olor de Laporta, massa odi.

Amb Rosell i després Bartomeu van començar les sancions, denúncies, judicis, que tant mal han fet al club.

Tot el que s'havia aconseguit amb Laporta, Rijkaard, Guardiola, Tito Vilanova, Víctor Valdés, Puyol, Piqué, Xavi, Iniesta, Messi i tot l'organigrama del futbol de base, va deixar pas a fitxatges sense base, alguns de bons, com Neymar (per cert, algú sap què va costar?), però altres (la majoria) sense sentit.

Recordem que després de Tito Vilanova van fitxar Tata Martino, amb el resultat de zero títols.

Necessitem un president i un entrenador valents. Un entrenador de la casa, que tingui clar que s'ha de confiar en el planter, nois que ho donaran tot i amb mentalitat guanyadora.

Quant a Messi, ha de jugar fins que ell vulgui. A Messi, mai mai se l'ha de qüestionar. Si hem durat el que hem durat és per la seva qualitat, la seva empena, la seva professionalitat i tots els partits i títols que gràcies a ell hem guanyat. Socis, no oblidem, no ens ho perdonarem mai, perquè un jugador com ell, tants anys a dalt de tot, ha de tenir tot el nostre agraiement.

ISABEL BALLESTER I SANTA
Barcelona

Tant de bo!

■ Bon dia, no sé si només soc jo, perquè fins ara ningú s'ha queixat d'aquesta expressió de l'estiu de TV3. Per a mi, "Tant de bo!" expressa un desig, no la quantitat de coses bones que es poden fer a Catalunya.

Per tant, en la situació de pandèmia que estem vivint, em sembla un sarcasme, com volent dir "tant de bo poguéssim fer tot això que se'ns proposa abraçant l'estiu".

Suposo que és demanar massa que algú m'ho faci entendre.

MONTERRAT ANGLADA BADIA
Terrassa (Vallès Occidental)

FE D'ERRADES

Pere Rovira és l'encarregat del restaurant U35 Sushi de Platja d'Aro, i no el gerent com erròniament s'assegurava en l'entrevista de la secció "Un estiu diferent", a la pàgina 16 del diari del 20 d'agost.

De reüll. Cati Morell

La represa va que vola

Els rebrots i l'increment dels contagis són en aquest moment l'amenaça més temuda pel Departament de Salut. El control del coronavirus abans que arribi la tardor és més que un repte, és una obligació. Els protocols que responen cada dia a les situacions canviants són la prova de la necessària capacitat d'adaptació que reclama la situació de represa.

Mans netes, distància de seguretat i mascareta són, de moment, els tres elements que s'han demostrat més

Mans netes, distància i mascareta són els elements més efectius

efectius per frenar els contagis. Trobem gel hidroalcohòlic a les entrades de tots els establiments públics i privats. Estem obligats a anar amb mascareta pel carrer i en espais tancats i a mantenir la distància de seguretat a les cues i als espais públics. Però, què passa quan pugem a un avió? Quan pugem a un avió passen moltes coses diferents, en funció del lloc on agafem el vol, de la companyia, de l'equip d'auxiliars que treballen en cada moment. És clar que la mascareta és obligatòria i que majoritàriament et donen l'opció de rentar-te les mans amb una solució higienitzant. Però, i les distàncies? Les distàncies es mantenen a les cues d'accés al vol, i a la sortida de l'avió, que es fa per files consecutives. Però durant el vol, cap distància. Els avions, com més plens millor. La represa va que vola!

Les cares de la notícia

LÍDER OPOSITOR A RÚSSIA

Aleksei Navalni

Política de vida o mort

El líder de l'oposició a Vladimir Putin es debat entre la vida i la mort per un atemptat per enverinament quan tornava de Sibèria, on havia viatjat per investigar casos de corrupció. Ser polític i dissentir de la línia oficial a Rússia té mèrit perquè és una feina de risc evident.

CANDIDAT DEMÒCRATA A LA CASA BLANCA

Joe Biden

L'esperança demòcrata

El que va ser durant vuit anys vicepresident de Barak Obama als Estats Units és ja, després de la nominació oficial d'ahir, el candidat demòcrata a la presidència i l'única esperança per posar fi al mandat conflictiu i estafolari de Donald Trump.

POETA I PROMOTOR CULTURAL

Eduard Escoffet

Poesia antològica

El poeta ha reunit a *La xarxa al bosc*. Joan Brossa i la poesia visual, 1946-1980 una àmplia antologia experimental de quatre dècades de poesia, incloent-hi fins a 79 autors, tant clàssics de la poesia concreta i visual com autors i obres desconeguts.

Un tast de... 'Els nois de la Nickel', de Colson Whitehead

Els nois de la Nickel

Periscopi

Autor:

Colson Whitehead

Traducció: Laia Font

Gènere: novel·la

Pàgines: 256

Preu: 19,90 €

L'Elwood ha crescut a la Florida dels anys seixanta i està a punt de començar els estudis universitaris. Serios, educat i treballador, somia participar en l'incipient moviment pels drets civils, fins que un error innocent el condemna a ingressar en un reformatori juvenil anomenat Acadèmia Nickel, on descobrirà que per a un noi negre n'hi ha prou amb un petit error per destruir tota opció de futur. *Els nois de la Nickel*, que recrea la història real dels assassinats i abusos que van patir desenes de nens i adolescents afroamericans, s'endinsa en un dels episodis més foscos i violents del sistema educatiu dels Estats Units.

Els nois eren un problema

Morts i tot els nois eren un problema. El cementiri secret era a la banda nord del campus de la Nickel, en una mitja hectàrea amb clapes d'herba, entre l'antic graner i l'abocador de l'escola. Aquell camp s'havia fet servir de pastura a l'època en què l'escola tenia una vaqueria i venia llet als clients de la zona, una de les estratègies de l'estat de Florida per alleujar l'aportació dels contribuents en el manteniment dels nois. Ara els constructors del parc empresarial tenien previst que fos un espai d'esbargiment per a l'hora de dinar, amb quatre fonts i una glorieta de formigó per a actes ocasionals. El descobriment dels cossos va ser un costós contratemps per a la immobiliària, que esperava el vistiplau de l'estudi ambiental, i per a l'advocacia de l'estat, que feia poc havia tancat una investigació sobre els casos d'abusos. Ara calia engegar-ne una altra, determinar la identitat dels cadàvers i les causes de les morts, i no hi havia manera de saber quan podria enderrocar-se aquell coi de lloc, netejar-lo bé i esborrar-lo definitivament de la història, cosa que tot-hom esperava de feia temps.

Tots els nois sabien que aquell indret terrible existia. Va haver de ser una estudiant de la Universitat de Florida del Sud qui el mostrés a la resta del món, dècades després que hi llencessin el primer noi, lligat dins d'un sac de patates. En preguntar-li com havia descobert les tombes, la Jody va contestar: "La terra tenia alguna cosa estranya." El terreny enfonsat, les males herbes esmerlides. La Jody i els altres estudiants d'arqueologia de la universitat feia mesos que excavaven el cementiri oficial de l'escola. L'estat no podia desfer-se de la propietat fins que no se'n reubiquessin les restes adequadament, i els estudiants d'arqueologia necessitaven fer crèdits de treball de camp. Amb estaques i filferro van dividir l'espai en una quadrícula i es van posar a excavar amb pales de mà i maquinària pesant. Un cop van haver garbellat la terra, les cubetes van quedar plenes d'ossos i sivelles i ampolles de refresc, com un mostrari inescrutable.

El cementiri oficial, els nois de la Nickel l'anomenaven Boot Hill, "el turó de les botetes", un nom tret de les matinals de cinema dels dissabtes de què havien gaudit abans que els enviaessin a aquella escola i els exilïessin d'aquells passatempes. El nom va persistir, generacions després, entre els estudiants de la universitat, que no havien vist un *western* en la vida. Boot Hill era just a l'altre costat del gran pendent del campus nord. Les tardes lluminoses, les creus blanques de ciment que indicaven les tombes reflectien la llum del sol. En dues terceres parts de les creus hi havia el nom gravat; la resta estaven en blanc. La identificació no era fàcil, però la rivalitat entre els joves arqueòlegs feia que els progressos fossin cons-

tants. Els expedients de l'escola, si bé eren incomplets i desordenats, acotaven les pistes de qui havia estat WILLIE 1954. Les restes cremades s'explicaven per l'incendi de la residència del 1921. Les proves d'ADN amb parents vius —aquells que els estudiants de la universitat havien pogut localitzar— van reconnectar els morts amb el món dels vius que havia continuat sense ells. Dels quaranta-tres cadàvers, set van seguir sense nom.

Els estudiants havien apilat les creus blanques al costat del jaciment. Un matí, quan van tornar a la feina, algú les havia fet miques.

Boot Hill va alliberar els nois un per un. La Jody s'havia emocionat quan, netejant amb la mànegua uns objectes d'una de les rases, havia ensopagat amb les primeres restes. El professor Carmine li va dir que el més probable era que el petit os aflautat que tenia a la mà fos d'un os rentador o d'un altre animal petit. El cementiri secret la va rescabalar. L'havia descobert mentre voltava per la zona buscant cobertura. El professor va secundar el pressentiment de la Jody, tenint en compte les irregularitats que presentava el jaciment de Boot Hill: totes aquelles fractures i cranis rebentats, les caixes toràciques cosides a perdigonades. Si les restes del cementiri oficial ja feien sospitar, què devia haver passat als nois enterrats en un terreny sense senyalitzar? Al cap de dos dies, els gossos experts en la cerca de cadàvers i les imatges per radar ho van confirmar. Cap creu blanca, cap nom. Només ossos esperant que algú els descobrís.

—I d'això en deien escola —va dir el professor Carmine. Es poden amagar moltes coses sota terra, en mitja hectàrea de terreny.

Un dels nois o un parent ho va filtrar als mitjans. Després de tantes entrevistes que els havien fet, els estudiants ja tenien relació amb alguns dels nois, els quals els feien pensar en oncles malhumorats i en gent de pedra picada del seu barri, homes que potser s'estovaven quan els arribaves a conèixer però que sempre conservaven aquell nucli dur. Els estudiants d'arqueologia els van parlar del segon cementiri, també en van parlar amb els familiars dels nens morts que havien desenterrat, i llavors una cadena de Tallahassee hi va enviar un reporter. Molts nois ja n'havien parlat, d'aquell cementiri secret, però com sempre havia passat amb la Nickel, no se'ls va creure ningú fins que no ho va dir algú altre.

La premsa nacional va recollir la notícia i la gent va poder veure com era realment el reformatori. Feia tres anys que La Nickel era tancada, cosa que explicava l'estat salvatge del terreny i el típic vandalisme adolescent. Fins i tot l'escenari més innocent —un menjador o el camp de futbol— resultava sinistre, sense que calgués retocar les imatges.

Ser jove i afroamericà no facilita la vida al protagonista de la novel·la ■ PIXABAY

Els vídeos eren inquietants. Les ombres s'arrossegaven tremoloses pels racons i cada taca o marca semblava de sang seca. Com si cada imatge que captava la càmera mostrés tota la naturalesa fosca de la Nickel; hi entrava la Nickel que es veia i en sortia la que no veia ningú.

Si passava això amb els indrets més inofensius, quin aspecte creieu que tenien els més inquietants?

Els nois de la Nickel sortien més barats que pagar una parella de ball i eren més rendibles, o això deien. Els últims anys, alguns antics alumnes havien organitzat grups de suport, es retrobaven a través d'internet i quedaven en cafeteries i McDonald's. O al voltant d'una taula de cuina a una hora de cotxe. Junts feien la seva pròpia arqueologia fantasma, excavaven en les dècades i restauraven a ulls humans els bocins i els objectes d'aquell temps. Cadascú amb les seves peces. "Ell solia dir: després passaré a veure't." "Aquella escala que trontollava que baixava al soterrani de l'escola." "La sang em xipollejava entre els dits dins de les vambes." Ajuntaven tots aquells fragments per confirmar una foscor compartida: si per a tu és veritat, és veritat per a algú altre, i ja no estàs sol.

En Big John Hardy, venedor de moquetes jubilat d'Omaha, mantenia el web dels nois de la Nickel amb les últimes notícies. Tenia els altres informats sobre la petició d'obrir una altra investigació i sobre com progressava la declaració de disculpa del govern. Un senyal digital que pampalluguejava feia el

Avançament editorial

Colson Whitehead

Colson Whitehead (Nova York, 1969) és escriptor, professor universitari i autor de diverses obres de ficció i d'assaig. Ha revolucionat l'escenari literari estatunidenc amb la seva última obra, *El ferrocarril subterrani*, amb la qual ha obtingut els prestigiosos National Book Award 2016 i el premi Pulitzer d'obres de ficció 2017. Això l'ha catapultat directament a l'exclusiva llista dels autors que han guanyat alhora aquests premis i entre els quals es troben noms com William Faulkner, John Updike i Annie Proulx.

car un relat sobre la nit que va aparcar davant la casa de l'Spencer i es a passar hores observant les finestres, les siluetes de dintre, fins que es va desdir de venjar-se'n. S'havia fet una corretja de cuir per utilitzar-la amb el superintendent. L'Elwood no ho va entendre. Si havia anat fins allà, ja podria haver arribat fins al final.

Quan van trobar el cementiri secret, però, va entendre que hi hauria de tornar. El grup de cedres de darrere el reporter li va retornar la cremor a la pell, el xisclet de les cigales. No era gaire lluny. No ho seria mai.

L'Elwood va rebre el millor regal de la seva vida el dia de Nadal del 1962, encara que les idees que li va ficar al cap acabessin sent la seva perdició. Martin Luther King at Zion Hill era l'únic disc que tenia, i no sortia mai del tocadiscos. La seva àvia Harriet tenia uns quants àlbums de gòspel que només posava quan el món descobria una nova maldat a què sotmetre-la, i l'Elwood no tenia permís per escoltar els grups de la Motown o altres cançons de moda perquè eren massa llicenciosos. La resta dels regals d'aquell any van ser roba —un jersei vermell i mitjons— que va desgastar prou, però res no va suportar un ús tan constant com el disc. Cada ratllada i cruixit que va anar acumulant al llarg dels mesos era un senyal del seu aprenentatge i marcava les vegades que aprofundia en la comprensió de les paraules del reverend. La crepitació de la veritat.

No tenien televisor, però els discursos del doctor King eren una crònica tan vívida —contenien tot el que els negres havien estat i tot el que serien— que el disc era quasi tan útil com la televisió. Potser fins i tot més, i més majestuós, com la imponent pantalla del Davis Drive-In, on havia anat dos cops. L'Elwood ho veia tot: africans perseguits pel pecat blanc de l'esclavitud, negres humiliats i sotmesos per la segregació, i aquella imatge lluminosa del que vindria, quan tots aquells llocs tancats a la seva raça s'obririen.

Els discursos s'havien enregistrat a tot arreu, a Detroit i a Charlotte i a Montgomery, i connectaven l'Elwood amb la lluita pels drets arreu del país. N'hi havia un, de discurs, que fins i tot feia que se sentís membre de la família King. Tots els nens havien sentit a parlar de Fun Town, hi havien anat o envejaven algú que hi havia estat. A la tercera pista de la cara A, el doctor King explicava que la seva filla tenia moltes ganes de visitar el parc d'atraccions de Stewart Avenue a Atlanta. La Yolanda ho suplicava als pares cada vegada que en veia el gran rètol des de l'autopista o l'anunciaven a la tele. El doctor King li va haver de parlar, amb aquella veu greu i trista, del sistema de segregació que deixava els nens i nenes de color a l'altre costat de la tanca. Li a explicar l'opinió errònia d'alguns blancs —no tots, però suficients— que hi donava força i significat. Aconsellava a la seva filla que resistís a la temptació de l'odi i l'amargor i li assegurava: "Encara que no puguis anar a Fun Town, vull que sàpigues que vals tant com tots els que hi poden entrar."

I l'Elwood també, ell valia tant com tots els altres. A tres-cents setanta quilòmetres

al sud d'Atlanta, a Tallahassee. De vegades veia anuncis de Fun Town quan anava a veure els seus cosins a Geòrgia. Atraccions que et sotraguejaven i música alegre, nens blancs contents que feien cua per pujar a la muntanya russa Wild Mouse, per jugar al minigolf. Lligats al Coet Atòmic per viatjar a la lluna. Si treies molt bones notes hi tenies l'entrada gratuïta, deien els anuncis, si el mestre hi estampava un segell vermell. L'Elwood treia tot excel·lents, i n'anava acumulant les proves per al dia que obrissin Fun Town a tots els fills de Déu, tal com prometia el doctor King.

—Hi entraré de franc cada dia durant un mes, ja ho veuràs —va dir a la seva àvia mentre, estirat al terra de la sala, resseguia amb el polze un tros desgastat de la catifa.

L'àvia Harriet havia rescatat aquella catifa del carreró de darrere l'Hotel Richmond després de l'última reforma. L'escriptori de la seva habitació, la tauleta de nit de l'Elwood i tres llums també eren rebutjalls del Richmond. La Harriet treballava a l'hotel des dels catorze anys, quan es va afegir a la seva mare a l'equip de neteja. Així que l'Elwood va començar a anar a l'institut, el director de l'hotel, el senyor Parker, va deixar clar que el contractaria de grum quan volgués, un nano espavilat com ell, però el blanc va quedar decebut quan el noi va començar a treballar a la tabaqueria Marconi. El senyor Parker sempre havia estat amable amb la família, fins i tot després d'haver de fer fora la mare de l'Elwood per haver robat.

Foto: PERISCOPI

seguiment de la recaptació de fons per al monument de record que havien proposat fer. Si li enviaves a en Big John el relat sobre la teva època a la Nickel, ell el publicava amb la teva foto. Compartir l'enllaç amb la família era una manera de dir: és d'aquí d'on vaig sortir. Una explicació i una disculpa.

La trobada anual, aquest any la cinquena, era estranya i necessària. Ara els nois ja eren vells, amb dones i exdones i fills amb qui es parlaven o no, amb nets recelosos que de tant en tant els anaven a veure i d'altres que ho tenien prohibit. Havien aconseguit forjar-se una vida després de sortir de la Nickel, o bé no havien encaixat mai entre la gent normal. Eren els darrers fumadors de marques estranyes, havien fet tard per als programes d'autoajuda, sempre estaven a punt de desaparèixer. Morts a la presó, o podrint-se en habitacions que llogaven per setmanes, congelats al bosc després de beure aiguarràs. Es trobaven a la sala d'actes de l'Eleanor Garden Inn per posar-se al dia abans de sortir en processó cap a la Nickel, a fer la visita solemne. Hi havia anys que et senties prou fort per recórrer aquell camí de formigó, sabent que duia a un dels pitjors llocs de la teva vida, i n'hi havia que no. Evitar un edifici o mirarlo de cara depenia de les reserves d'energia que tinguessis aquell dia. En Big John publicava un article després de cada trobada per als qui no havien pogut.

A Nova York hi vivia un noi de la Nickel conegut pel nom d'Elwood Curtis. De tant en tant buscava l'antic reformatori a internet, per veure si hi havia novetats, però no anava a les trobades i no havia afegit el seu nom a les llistes, per moltes raons. De què servia? Homes adults. Què feien? Torns per passar-se els clínexs? Un d'ells va publi-

Nacional

**Puigdemont
aposta per
una estratègia
compartida**

Reconeix que l'única via realista és una "confrontació intel·ligent" amb l'Estat

**Dues
setmanes per
frenar la
pandèmia**

La consellera de Salut reclama extremar la precaució per aplanar la corba

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El segrest més

DÈCADA • Avui fa deu anys que Al Qaida alliberava dos cooperants catalans segrestats nou mesos a Mali
RECORD • Roque Pascual ho recorda cada dia però diu que, un cop aquí, va ser pitjor el que es va trobar

Xavier Miró
BARCELONA

Poc després de les cinc de la tarda del 22 d'agost del 2010, la cadena de televisió Al-Arabiya informava que havien estat alliberats al desert de Mali els dos voluntaris de la caravana Barcelona Acció Solidària segrestats des del 29 de novembre de l'any anterior. Aquell dia, però, el Ministeri d'Afers Estrangers d'Espanya, presidit pel socialista Miguel Ángel Moratinos, encara guardava silenci sobre l'alliberament del constructor Roque Pascual i del director general dels túnels del Cadí i Vallvidrera, Albert Vilalta. La televisió àrab havia informat que els dos voluntaris eren conduïts cap a una zona segura acompanyats per un mediador que havia negociat la seva llibertat a canvi de l'alliberament, dies abans, d'Omar Saharai, integrant del grup armat d'Al-Qaida al Magrib Islàmic (AQMI), que havia reivindicat l'autoria del segrest.

El dia del segrest

El 29 de novembre del 2009 una caravana de tretze vehicles que es dirigia a Nouakchott era a 150 quilòmetres al nord de la capital de Mauritània. Al darrer dels vehicles hi anaven els catalans Alicia Gámez, funcionària de Justícia; Albert Vilalta i Roque Pascual, que el conduïa. Cap a les vuit del vespre, ja

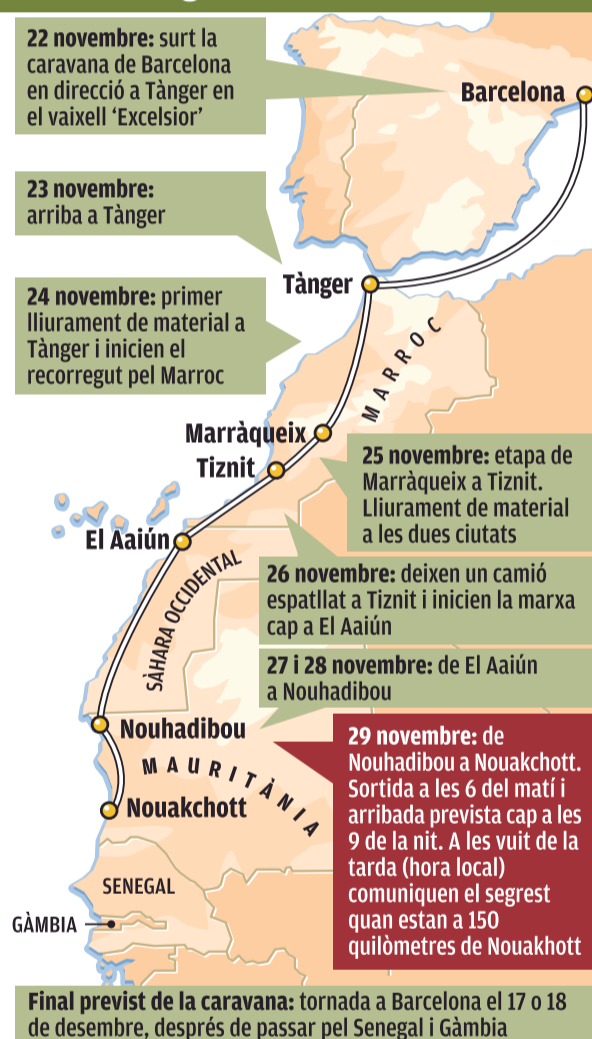
fosc, un totterreny es va situar al costat del que conduïa Pascual mentre els ocupants els apuntaven amb fusells. Al mateix temps un segon vehicle els colpejava per darrere. El totterreny amb els ocupants armats els va avançar i els va fer aturar i baixar del vehicle.

Trets a la cama

Pascual havia tingut temps d'avisar per la ràdio de bord la resta de caravana que els precedia. Mentre els membres del comboi escoltaven a través de Radio Las Palmas la retransmissió del Barça-Madrid, van sentir "el conductor de l'últim cotxe cridar i demanar auxili pel nostre sistema de transmissió", explicava l'endemà a aquest diari el responsable de comunicació de l'ONG, Josep Ramon Giménez. Vehicles del comboi van girar cua per atendre el crit d'auxili però quan van arribar al lloc dels fets el totterreny estava amb els llums i les portes obertes però sense cap dels tres ocupants, tot i que les seves pertinències personals eren a dins del vehicle, on també van trobar casquets de bala.

El company que hi va arribar primer i el vehicle del qual anava davant del de Pascual, Vilalta i Gámez, va explicar que havia sentit trets darrere seu. Posteriorment se sabia que Albert Vilalta havia rebut tres trets a la cama. En

El recorregut de la caravana 2009

Formació de la caravana en el moment del segrest

preguntar en francès què estava passant als assaltants que els cridaven i els donaven ordres en àrab, un dels joves va disparar a la cama de Vilalta. Aquest enginyer de camins fill de l'exconseller de la Generalitat Albert Vilalta no va poder moure's d'una llitera durant tres mesos i va haver de caminar amb una creua els nou mesos del segrest i fer un any de recuperació al Clínic un cop tornat —els trets li ha-

vien trencat molts ossos.

Amb nou mesos de captiveri, el de Vilalta i Pascual va ser el segrest més llarg que havia realitzat fins aleshores la branca d'Al-Qaida que opera al Sahel africà —Alicia Gámez havia estat alliberada el 10 de març com una primera mostra que les negociacions anaven per bon camí. El segrest va ser llarg per als segrestats i les seves famílies, i per a un país que va estar nou mesos

pendent del desenllaç. Un desenllaç que hauria pogut ser tràgic quan els exèrcits francès i maurità van iniciar una operació especial al desert de Mali per alliberar l'ostatge francès Michel Germaneau, en mans d'una altra cèl·lula d'Al-Qaida que ja havia segrestat i executat el turista britànic Edwain Dyer el gener del 2009. Germaneau també va ser executat com a represàlia per l'acció militar francesa. La conseqüència automàtica va ser tèmper per les vides de Vilalta i Pascual. El mateix mediador que els acompanyarà el dia del seu alliberament, Mustafà Chafi, assessor del primer ministre de

Burkina Fasso, explicarà després en declaracions a mitjans que aquells dies tots els negociadors van arribar a pensar que el de Vilalta i Pascual era un cas perdut.

Però la cèl·lula d'AQMI que els tenia segrestats no era la mateixa que la que havia capturat Dyer i Germaneau, ni tampoc el seu cap. Dyer havia estat segrestat junt amb d'altres europeus que van ser alliberats, suposadament després de pagar un rescate, a la qual cosa el govern britànic s'hauria negat en el seu cas. També en el cas català es dona per fet que es van pagar diners —8 milions d'euros, va publicar el diari *El País*. ■

L'APUNT Accidents

Marta Membrives

No, el confinament no ha fet que els conductors siguin més cívic. De fet, trobar-se amb carrers i carreteres buides ha fet que alguns premissin a fons l'accelerador i aprofitessin fins al límit encara més els semàfors. El descens del nombre d'accidents que reflecteixen les dades és només una qüestió de lògica, com menys cotxes a la carretera, menys possibilitats. Tot i l'admi-

ració que ha despertat poder passejar per ciutats i pobles deserts de cotxes i travessar Barcelona de punta a punta en bicicleta sense haver-se de jugar la vida, ja s'ha vist que no era més que una il·lusió passatgera producte del moment. La represa fa que les estadístiques es posin al seu lloc i això és, lamentablement, lluny de l'objectiu de cap víctima a la carretera.

Il·larg

Pascual, Vilalta i Gámez, el dia del segrest ■ ACN

La imatge més coneguda del segrest feta per AQMI amb Vilalta en una lliitera, Gámez -pixelada- i Pascual ■ ACN

Al-Qaida al Magrib, una dècada d'atacs terroristes i segrestos per finançar-se

El grup que va convertir Pascual, Vilalta i Gámez en ostatges és al darrere dels cops posteriors a l'hotel de Bamako o a la central gasista d'In Amenas

Tornar i trobar-se sense empresa

"La meua vida ha canviat completament. Abans era el directiu d'una empresa que anava a tres-cents per hora i ara visc més tranquil. Allà ho vam passar molt malament, però em va fer més mal tornar i trobar que els meus esforços de 25 anys se n'havien anat en orris." És la reflexió de Roque Pascual una dècada després dels fets, i els seus esforços de 25 anys són la constructora Gecoinsa, que ell va crear, que va arribar a tenir 157 treballadors i facturar 25 milions anuals, i "que va crear molta riquesa" en el seu entorn de Santa Coloma de Gramenet. Amb la crisi

econòmica iniciada el 2008 i la seva absència de la direcció durant nou mesos, Pascual va trobar-se l'empresa ensorrada. Avui dirigeix a la ciutat una instal·lació esportiva que ja tenia també aleshores, i du un tren de vida molt més modest. Personalment, afegeix, està bé perquè no va patir estrès posttraumàtic i perquè tant ell com els altres dos companys van ser tractats "com a persones i ho podem explicar, que és el més important". Això sí, tot i el final positiu, Pascual explica que, des d'aleshores, cada dia ha recordat moments d'aquells nou llargs mesos.

X.M.
BARCELONA

Amb el vistiplau del líder d'Al-Qaida, Ussama Ben Laden, AQMI havia nascut oficialment dos anys abans del segrest dels cooperants catalans a partir del Grup Salafista per a la Predicació i el Combat (GSPC). D'ideologia wahhabitista i salafista, l'Al-Qaida magribina és considerada una organització terrorista per l'ONU, els Estats Units, la Unió Europea, el Canadà o Rússia. El GSPC havia estat creat el 1997 a Algèria com una escissió del Grup Islàmic Armat (GIA) amb l'objectiu de derrocar el govern del país i instaurar-hi un estat

Autors gairebé tots morts

A través de mitjans africans i webs especialitzats, Pascual continua pendent de l'actualitat de Mauritània, Mali, Gàmbia, el Senegal o el Marroc, els països on va participar set anys seguits en la caravana: "També he seguit els nois que

islàmic. El 2003 el GSPC havia assassinat 43 militars algerians en una emboscada, i aquell mateix any havia segrestat 23 europeus. El 2005 i el 2007 va assassinar desenes de persones en atemptats a Mauritània i a la capital d'Algèria. Després del segrest dels cooperants cata-

ens van tenir allà, que ja estan gairebé tots morts, amb la intervenció francesa." També s'ha donat per mort diverses vegades el líder, Belmokhtar, la darrera el 14 de juny del 2015 en un atac de l'aviació americana a Líbia.

lans, l'AQMI ha continuat matant desenes de persones en atemptats indiscriminats en hotels de Bamako el 2015 o a Uagadugú el 2016. Operativa a Algèria, Mauritània, Mali, Tunísia, Líbia o el Níger, és considerada una de les organitzacions terroristes més perilloses del nord d'Àfrica per

mitjà d'atemptats i segrestos. Utilitzant aquests com a mitjà per finançar-se, es calcula que ha obtingut en l'última dècada més de 50 milions de dòlars.

El grup que va segrestar els catalans era dirigit per Mokhtar Belmokhtar, un contrabandista i traficant d'armes que havia combatut amb els mujahidins a l'Afganistan contra l'ocupació russa del 1992/1993. Fill d'una família humil algeriana i nascut el 1972, va rebre el nom d'un oncle seu guillotinat pels francesos el 1959. Se li atribueix la presa de la central de gas d'In Amenas que el 2013 va acabar amb desenes d'ostatges i gihadistes morts. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Carles Puigdemont, durant la conferència que va pronunciar ahir en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu a Prada ■ JOSEP MARIA MONTANER

Puigdemont apel·la a lligar una estratègia compartida

■ El president a l'exili proclama que l'Estat "ha fracassat" en l'intent d'apartar els líders i ara veu la "confrontació intel·ligent" com a única via per avançar ■ Admet efectes secundaris en la repressió

Òscar Palau
PRADA

"Els lideratges polítics compromesos amb el procés d'independència tenim el deure de posar-nos d'acord per fer la política necessària per assolir-la." Ras i curt, el president de la Generalitat a l'exili, Carles Puigdemont, va apel·lar ahir a Prada tot l'independentisme, i en especial ERC, a lligar una "estratègia única" per reprendre el procés. "Avui tenim més preparació i més coneixement que no fa alguns anys, i seria molt poc intel·ligent no posar-ho a disposició d'una estratègia compartida al final de la qual, amb el temps necessari, aconseguim el reconeixement internacional de la república catalana", va tancar en la conferència que va pronunciar en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu, amb un públic reduït per ex-

igències sanitàries a bona part de la direcció de Junts per Catalunya. Puigdemont reivindicava que el Consell per la República, que ell presideix, és un "element clau" que intenta posar el "marc" per fer possible aquesta aliança, tot i que fins ara, això sí, no se n'ha acabat de sortir. El seu vicepresident, Toni Comín, ja va proposar la vigília que, si no s'arriba a un acord pel full de ruta abans, les eleccions hauran de servir també per votar quin volen els ciutadans, a partir de programes clars de cada partit.

En la seva anàlisi ahir, l'expresident ni tan sols va fer al·lusió a la taula de diàleg oberta amb l'Estat, que només s'ha reunit una vegada en mig any, i va afirmar que "l'única via transitable realista", que a més no genera "falses il·lusions", és la gestió d'una "confrontació intel·ligent" amb l'Estat. "Tres anys des-

Les frases de Puigdemont

“Acordem entre tots, tractant-nos com a aliats d'una mateixa causa, l'estratègia per superar aquesta paret”

“L'agressivitat i la duresa de la repressió han deixat marques, i no les podem ignorar. N'hauríem de parlar més, i obertament”

“Som conscients que l'única via transitable, realista, sense falses il·lusions, és la gestió d'una confrontació intel·ligent amb l'Estat”

La disposició no escrita de la Constitució: 'A por ellos'

Puigdemont no va tenir miraments per criticar "l'actitud agressiva i la nul·la voluntat de canviar sota cap concepte" que desprèn la cultura política espanyola, que és compartida pels partits "monàrquics", els del 155, de manera

transversal i "sense fer gaire escarafalls". "És com si hi hagués a la Constitució una disposició addicional no escrita, en aquest cas la cinquena, que preveïés la manera com s'ha d'aplicar a Catalunya els drets previstos en cas de

dubte o de conflicte", va reflexionar. L'expresident fins i tot en va explicitar la redacció oculta: "Todo lo previsto en esta Constitución se puede resumir, en el caso de peticiones de Catalunya, en el siguiente criterio: ¡a por ellos!"

prés, totes les evidències acumulades diuen que no en queda cap altra", va afirmar, en un fet, això sí, que admet que demanarà una major "preparació a tots els nivells" que la que es

preveia fa alguns anys. "En la lògica democràtica espanyola, disposar de majories absolutes als parlaments i a la majoria d'ajuntaments serveix més per activar la repressió que no per susci-

tar solucions", va lamentar. Si bé en la ponència no hi va aprofundir, interrogat per l'audiència al final va dir que no es pot criminalitzar la desobediència cívica i pacífica com a via, perquè for-

ma part del sistema democràtic. "És perfectament legítima, i se n'ha de saber fer ús", va esgrimir.

La repressió no funciona

La conferència de Puigdemont pretenia reflexionar a partir de la pregunta "Independència desactivada?" La resposta, va avisar d'entrada, volia ser oberta, en un marc acadèmic i d'aportació al debat com és el de la UCE, però va acabar sent força conclouent, i una crida implícita a la represa del procés: no depèn pas de l'Estat desactivar-la, va palesar, perquè "no té al seu abast" fer-ho. "Desactivar la independència és només a les nostres mans, com ho va ser activar-la", va subratllar. I és que, segons ell, l'Estat "pot fer molt mal" perquè ha demostrat que és molt poderós, però la conclusió a què arriba és que si en tres anys "no ha aconseguit liquidar el procés", és perquè no en té la possibilitat. El procés, creu, només es desactivarà si els ciutadans decideixen simplement "plantar la tenda" sigui perquè ja en tenen prou, o perquè malgrat voler anar més enllà no volen més dolor i patiment, o perquè, fins i tot sent majoria, no volen assumir el "grau de confrontació i ruptura" que comporta. "Cap d'aquestes raons té a veure amb la raó principal: que haguem decidit ser espanyols, lleials súbdits, que és el que hauria de passar en situacions de normalitat democràtica", va reflexionar. "Seria una raó incontestable per desactivar la independència, però això no ha passat", va cloure.

Puigdemont, interpellat posteriorment, es va mostrar convençut que una eventual república catalana faria que altres parts dels Països Catalans s'hi vulguessin adherir i "no se'ls hauria de tancar la porta" si així ho vulguessin, s'enorgulleix que tots els intents de l'Estat per desactivar els lideratges polítics i socials "han fracassat", perquè tots els principals càrrecs a JxCat, ERC i Òmnium continuen ostentats per represaliats. Ara bé, admet que la repressió ha deixat "efectes secundaris ben visibles" en el moviment, en forma de desorientació, divisió, empenyament i desmobilització. Efectes, això sí, que veu "reparables". ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rull, Turull i Sànchez reclamen l'ús del tercer grau

La defensa qualifica de “brillants” els raonaments de la jutgessa que validen la seva semilibertat però sosté que mantenir-la suspesa és “antijurídic” Junqueras i Romeva també presenten recurs

Mayte Piulachs
BARCELONA

No defalleixen. La defensa dels exconsellers Josep Rull, Jordi Turull i l'exlíder de l'ANC Jordi Sànchez va presentar ahir un recurs davant la titular del jutjat de vigilància penitenciària número 5 perquè aixequi la suspensió de la seva classificació en tercer grau, com li va demanar la fiscalia i va confirmar dimecres passat. L'advocat Jordi Pina exposa que mantenir la suspensió fins que es pronuncï el Suprem “no s'ajusta a dret” i va “en perjudici” dels condemnats, acció prohibida. El penalista qualifica de “brillants

raonaments de fons” els que va exposar la magistrada Maria Jesús Arnau en les resolucions de dimecres passat, en què valida la classificació de semilibertat que la junta de tractament de Lledoners va proposar per als set presos polítics tancats al penal de Sant Esteve Sesrovires, en considerar que estan fent una bona evolució i no han provocat cap conflicte en les sortides, contra el parer de la fiscalia, a la qual critica amb contundència per insistir en el càstig i no en la finalitat rehabilitadora de les condemnes. Pina hi manifesta que la jutgessa “defensa sense embuts la nul·la perillositat” dels

Turull i Rull, en els parlaments del juliol a Lledoners ■ EFE

polítics i “l'inexistent risc de trencament de la condemna”. No obstant això, l'advocat sosté que aplicar

“de forma extensiva” la disposició cinquena de la llei orgànica del poder judicial per mantenir la sus-

pensió de la semilibertat fins que es pronuncï el tribunal sentenciador “no té cobertura legal” ja que la norma permet la suspensió quan es presenta en segona instància, en aquest cas al Suprem, no ara.

Per la seva part, la defensa d'Oriol Junqueras i Raül Romeva també ha presentat un recurs demanant a la jutgessa que els aixequi la suspensió sense esperar el Suprem. En l'escrit, fet públic ahir a la nit, es considera que el procediment “s'extralimita” més enllà de les peticions de les parts i, molt concretament, la de la fiscalia, que asseguren que no va sol·licitar la suspensió *sine die*. ■

El PP pressiona Ciutadans per a la coalició catalana

El PP redobla la pressió sobre Ciutadans per concórrer en coalició a Catalunya com ho han fet al País Basc i malgrat que la llista PP-Cs ha obtingut sis diputats amb Carlos Iturzaiz quan el PP en solitari en va conquistar nou el 2016 amb el candidat moderat Alfonso Alonso. La nova portaveu del PP al Congrés, Cuca Gamarra, manté que el partit “sempre avantposarà” l'interès general i la unitat constitucionalista al partidisme i que està disposat a estudiar alternatives amb Cs. Abans de la defenestració de Lorena Roldán en favor de Carlos Carrizosa, una opció era anar en coalició a Girona i Lleida, i en solitari a Barcelona i Tarragona. ■ REDACCIÓ

ERC pregunta al govern dels falsos autònoms ‘riders’

ERC reprotxa al govern de Pedro Sánchez que reconegui com a qualificació personal el servei d'entrega a domicili dels coneguts com a *riders* abans que centrar-se a evitar per llei la precarització dels treballadors en moltes companyies per culpa de la figura fraudulenta del fals autònom. La diputada republicana Marta Rosique ha registrat una bateria de preguntes al Congrés perquè Sánchez respongui sobre “la precarietat més absoluta” dels *riders* quan sentències estatals i internacionals han dit que la feina té la dependència pròpia d'un contracte de treball dins el règim general de la Seguretat Social. ■ REDACCIÓ

Albiol retreu a Álvarez de Toledo manca d'empatia

L'alcalde de Badalona, Xavier García Albiol, es va estrenar ahir com a president del Comitè d'Alcaldes del PP carregant contra l'exportaveu parlamentària del partit, Cayetana Álvarez de Toledo, destituïda per Pablo Casado. Va dir que té “gran visió política” però que per ostentar aquest càrrec cal “buscar l'empatia” amb altres companys. “Cayetana és una dona molt intel·ligent, amb gran visió política, amb principis, però per ser portaveu d'un grup parlamentari com el PP cal buscar l'empatia amb la resta de companys”, va assegurar en una entrevista a Catalunya Ràdio. “Cal tenir clar que no ets la portaveu de tu mateixa, sinó d'un grup de persones”, va insistir. ■ REDACCIÓ

CORREDORIA D'ASSEGURANCES

**VISITI'NS
S'ESTALVIARÀ MÉS DEL 30%
EN L'ASSEGURANÇA DE VIDA
DEL SEU BANC O CAIXA**

EXEMPLES D'ASSEGURANCES DE VIDA-RISC

Capital de 100.000 € per mort i/o invalidesa:	
30 anys	106 €/any
35 anys	132 €/any
40 anys	192 €/any
45 anys	315 €/any

La prima es calcula en cada renovació en funció de l'edat de l'assegurat.

Tel. 977 338 557 • Passeig Mata, 22 • REUS
comercial@segurnou.com

NOTA INFORMATIVA:

En el darrer ple celebrat el dia 28 de juliol vam aprovar destinar **51.000 € per resoldre els problemes de subministrament d'aigua** que durant la borrasca *Gloria* i a principis d'estiu vam patir i **més de 135.000 € per millorar la capacitat de la xarxa de sanejament** d'engolir l'aigua de pluja que corre pels carrers.

La primera actuació començarà el proper **dia 25 d'agost**, quan s'iniciaran els treballs per executar les obres que tenen com a objectiu evitar les inundacions que es produeixen a l'encreuament del c/ Major amb l'avinguda de l'Assumpta i al c/ de la Barca durant els episodis de pluja intensa.

Per tal d'executar les obres serà necessari tallar la circulació a l'encreuament dels carrers Major amb l'avinguda de l'Assumpta i el c/ Nou. Es preveu que el tall es produeixi el mateix **dia 25 d'agost entre les 6 h i les 10 h del matí** i es farà necessari regular la circulació desviant els vehicles provinents de Salt pel c/ de la Barca, c/ Sant Antoni i c/ del Canigó i els vehicles provinents d'Anglès es desviaran per l'avinguda de l'Assumpta, c/ Cardenal Vidal i Barraquer i c/ de la Coromina.

Per tal de facilitar la circulació de vehicles es prohibirà l'aparcament als trams afectats dels carrers de Sant Antoni, del Canigó i del Cardenal Vidal i Barraquer. Així mateix es desviarà el trànsit de camions de més de 12,5 t fora del nucli urbà a l'altura d'Anglès i de Salt.

La resta d'hores del dia 25 es donarà pas alternatiu als dos sentits de circulació fins a poder restablir la circulació normal al c/ Major. La circulació a l'avinguda de l'Assumpta resultarà afectada durant tota la setmana aproximadament. Disculpeu les molèsties i us agraïm la vostra col·laboració.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'unionisme pren la paraula

CAC • Socialistes, populars, Ciutadans i Vox sumen més temps que els partits independentistes a TV3 i a TVE **VEUS** • Els informatius de la televisió catalana, els més plurals **COPADA** • El govern de Colau ocupa el 45,9% d'intervencions a Betevé

Emili Bella
BARCELONA

Els partits unionistes van tenir més veu als informatius de TV3 i TVE a Catalunya que els independentistes en els dos primers mesos de l'any, segons un informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), que estudia el pluralisme polític en diversos mitjans del país. El PSC, el PSOE, el PP, Ciutadans i Vox sumats van tenir un 23,5% de temps de paraula a TV3 i un 30,7% a TVE, mentre que ERC, el PDeCAT, JxCat i la CUP van ser presents un 22,6% a la televisió nacional i un 18% a l'espanyola. La distància, en el cas de TV3, és de gairebé un punt percentual, mentre que a TVE la diferència és de quasi 13 punts. Pel que fa als comuns i Podem, sumats, van representar un 3,3% als informatius de Sant Joan Despí i un 3,7% als de Sant Cugat.

L'informe conclou que els serveis de notícies de TV3 van ser els que van recollir més diversitat de veus en aquell període –28 agrupacions polítiques–, i que ERC va ser el partit amb més temps de paraula als informatius diaris de la cadena (un 9%), per bé que l'estudi discrimina entre el PDeCAT i JxCat, que, plegats, superen els republicans amb un 12,1%. En canvi, a TVE, els qui més van aparèixer van ser els socialistes (11,6%), seguits d'ERC, Ciutadans i el PP, i no és fins a la cinquena posició que apareix l'espai liderat per Carles Puigdemont. Específicament sobre la informació parlamentària, Ciutadans, que és el grup amb més diputats, va ser qui va aglutinar més temps de paraula a les dues televisions en qüestió.

Percentatge de temps de paraula als 'informatius TV3/TVE Catalunya'

Gener-febrer del 2020

D'altra banda, el govern de la Generalitat va ser qui més estona va ocupar a TV3 el gener i febrer passats, un 20,1%, mentre que a TVE va ocupar un 17,4%. El govern de l'Estat espanyol va assolir un 13,3% i un 14,4%, respectivament. Les informacions sobre la taula de negociació entre Catalunya i l'Estat –amb una reunió efectuada el 26 de febrer a La Moncloa–, la crisi del coronavirus i la gestió dels efectes del temporal Glòria són factors que expliquen el pes dels dos executius en el rànquing. En el cas de Betevé, el temps de paraula del govern d'Ada Colau gairebé va ocupar la meitat dels informatius, amb un 45,9%.

La veu de les dones, un terç

L'informe del CAC també conclou que la veu de les dones polítiques només arriba a un terç en els informatius de radio i televisió –llevat de Betevé, on registra un 42%–. A Rac1 el percentatge és del 35,5%; a TV3, del 34%; a TVE, del 33,8%, i a Catalunya Ràdio, del 31,8%. La seva presència en debats i entrevistes no arriba al terç. En canvi, en les tertúlies, la majoria de mitjans tendeixen a valors paritaris i superen el 40%. Tanmateix, si es comparen els resultats amb els d'informes d'anys precedents, el CAC constata una lleugera millora de la presència de dones als mitjans, per bé que detecta símptomes d'estancament. La dona política més entrevistada a TV3 durant els dos primers mesos de l'any va ser la presidenta del grup parlamentari de Catalunya en Comú-Podem, Jéssica Albiach, amb cinc intervencions. La segueixen, amb quatre, la cap de files de JxCat al Congrés, Laura Borràs, i l'alcalde de Barcelona, Ada Colau. ■

Un senador català de Ciutadans estripa el carnet

Redacció
BARCELONA

El senador català de Ciutadans Francesc Xavier Alegre ha estripat el carnet del partit després que la formació taronja hagi fulminat l'actual líder a Catalunya, Lorena Roldán, per situar el president del grup parlamentari, Carlos

Carrizosa, com a candidat a la Generalitat. Alegre adueix que plega per l'estrepitosa derrota electoral de la tardor i per la reformulació interna aprovada en l'última assemblea, en què Inés Arrimadas va ser ratificada com a líder.

Alegre, que feia vuit anys que era militant, va aclarir que té intenció de

mantenir la seva acta com a regidor a Sant Feliu de Llobregat. Inicialment havia proposat a la direcció del partit quedar-se com a independent dins la corporació municipal, però la direcció no ho va acceptar, de manera que continuarà com a regidor en el grup dels no adscrits. Està per veure, però, si aplicarà la

mateixa fórmula amb la seva acta a la cambra alta. Alegre va ser un dels primers senadors que va tenir el partit.

Després de la ratificació d'Arrimadas com a presidenta, amb 9.481 vots, en l'elecció en què es va imposar a Francisco Igea (2.752), les diferències entre tots dos van causar diverses baixes. Igea hauria volgut que Ciutadans pactés amb Pedro Sánchez després de les eleccions de l'abril i era contrari a les coalicions electorals amb el PP a Madrid, Múrcia i Andalusia. ■

El senador i regidor de Sant Feliu de Llobregat, Francesc Xavier Alegre, estripa el carnet de Ciutadans ■ ORIOL DURAN